

ved ikke, hvem det er, der har taget, og hvem der er taget fra.

Jeg maa sige, særlig til de Herrer radikale, at det er ikke saa særlig drabeligt, naar de foreslaa at afskaffe Adel, Titler, Ordener og Rang. I den Henseende er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem for Vinde (Carl Hansen), thi Ordener og Titler ere jo i Virkeligheden slet ingenting, og naar de se derpaa som de klare og forstandige Mænd, som de ere, saa ville de vide, at Ordener og navnlig Titler jo kun ere en Levning fra Fortiden. En Justitsraad har jo intet at gøre med Retfærdighed en Etatsraad har intet at gøre med Staten. Konferensraadstitlen giver man i Reglen til afskedigede Embedsmænd, der ikke holde Konferencer med nogen som helst mer i dette Liv. I Virkeligheden ere jo alle disse Ordener og Titler ingen Realitet, og de have kun deres Betydning, naar de tilfældigvis falde paa den rette Mand, som i Forvejen er noget ligesaa meget, som svarer til Ordenen. Jeg tager f. Eks. Titlen Hofjægmester. Det betyder for ethvert fornuftigt Menneske en Mand med en vis Mængde Harkorn. Lad os tage Ordet Etatsraad. Det betyder som Regel en Mand med en vis Højde i Skattebogen. Tag en Justitsraad, i Reglen en Sagfører, om hvilken der ikke kan siges meget ondt, kort sagt, alle disse Titler have kun Betydning, naar der ligger en vis Realitet bag ved dem. Men prøv at give en lille Husmand Titel som Hofjægmester, han vil blive knust under den, eller gør en lille Urtekræmmer til Etatsraad, han vil være ødelagt under den. Titlen faar kun sin Betydning, naar der bag ved den ligger en virkelig social Stilling, som Titlen kommer til at angive.

Titlen er efter min Mening en yderst demokratisk Institution. Tag f. Eks. en Mand, der sidder som Herredsfoged — hvad der jo er en meget beskeden Stilling — langt borte i Skagen eller andetsteds. En saadan lille beskeden Herredsfoged bliver 62 Aar og faar sin Afsked. En afskediget Herredsfoged er som bekendt ikke noget farligt. Han faar saa Titlen Etatsraad, saa gaar den lille rare afskedigede Embedsmand og tror, at han er ligesaa stor og mægtig som en af vor Industris Spidser. Det er umaadelig demokratisk at give denne lille Mand denne store Titel.

Jeg kan saa uendelig godt dele den Mening, at vi skulle se at komme Snobberiet til Livs og de sociale Forskelligheder til Livs, men de eksistere, hvad man end

gør ved dette Forslag, der er reelle Titler, der ere meget vigtigere. Lad os tage en Titel, der er os alle bekendt, f. Eks. Folketingsmand. Det er en Titel, men det er ogsaa en Realitetsstilling, og der gaar en hel Mængde Mennesker og har Agtelse for os, ikke fordi vi fortjene det, men fordi vi have Realitetstitlen Folketingsmand. Jeg tror, at det er en Titel, som netop den socialdemokratiske Bænk i høj Grad sætter Pris paa, og der er neppe noget Medlem af den, der nævner sig selv i en eller anden Sammenhæng uden at tage Ordet Folketingsmand med. I Stedet for den borgerlige Titel nævne de Realitetstitlen Folketingsmand. Lad os f. Eks. tage Titlerne som Direktør, som Godsejer, kort sagt, en hel Mængde Titler, de have Realitetsbetydning, de bestaa alligevel og have ganske samme Betydning og samme Indflydelse som de andre, ja mere. Den sociale Distinktion komme vi absolut aldrig bort fra. Lad os tage en Titel som kongevalgt Landstingsmand. Jeg vilde da ti Gange hellere have den end en Titel som Konferensraad. Det er en Ting, der ikke berøres af dette Lovforslag, og som formentlig ogsaa værdige Mennesker kunne faa, og som dog har sin Betydning.

Det, som de Herrer her gøre, det er, at de ville lade Forgyldningen forgaar, men Svinelæderet, det lade de bestaa, og det er af den Art Radikalisme, som jeg, trods det, at jeg beskyldes for i mange Ting at være en slem Radikal, altid har haft en inderlig Uvillie imod. Det er denne danske Radikalisme, hvad enten den i sin Tid gik i Nationalliberalismens Klædebon eller senere i Høruppernes Klædebon, det er denne ukonfirerede Halvhed, der altid er i den danske Radikalisme, der altid griber Skinnet, Forgyldningen, men lader Svinelæderet være det Svinelæder, som det altid har været.

Det viser sig netop, mine Herrer! i den Ting, at selv om Titlerne afskaffes, saa bestaar Forfængeligheden, og Daarskaben og det indbyrdes Snobberi have vi alligevel i højeste Grad. Jeg tror nok at kunne forestille mig, hvorledes en begyndende Funktionær i Fagforeningernes Tjeneste — lad os sige som yngste Bestyrelsesmedlem — naar han taler med det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), eller endnu mere, naar han taler med Socialdemokratiets aller mest ubetitlede-betitlede Mand, det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Knudsen), deres mest værdige Mand, hvorledes han